

הַלְבוֹת אִסּוּרֵי מִזְבַּח פֶּרֶק ב

א. כָּל הַמוֹמִין הַפּוֹסְלִין בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה, חֲמִשִּׁים; וּכְכֹר נִמְנוּ. וַיֵּשׁ מוֹמִין אֲחֵרִים מִיַּחַדִּין בַּבְּהֵמָה, וְאֵינָן רְאוּיִין לַהֲיוֹת בְּאָדָם; וּשְׁלוֹשָׁה וְעֶשְׂרִים הֵם, וְזֶה הוּא פֶרֶטָן: (א) אִם הָיָה גִלְגַּל עֵינָה עָגוּל כְּשֶׁלֹּאֲדָם. (ב) עֵינָה אַחַת גְּדוּלָּה כְּשֶׁלֹּעַגֵל, וְהַשְּׁנִיָּה קֹטְנָה כְּשֶׁלֹּאֲזוֹ; אֲבָל אִם הָיְתָה אֶזֶן גְּדוּלָּה וְאֶזֶן קֹטְנָה, אִפְלוּ קֹטְנָה עַד כְּפּוֹל כֶּשֶׁר. (ג) אִם יֵשׁ בְּלֶכֶן עֵינָה יִבְלֵת שֵׁשׁ בָּהּ שְׁעָר. (ד) אִם נִקְבַּה הָעוֹר שְׁבִין שָׁנֵי חֲטָמִיָּה בְּמָקוֹם הַנֶּרְאָה. (ה) פִּיהָ דוֹמָה לְשִׁלְחֲזִיר פָּרוֹס, אָף עַל פִּי שְׁאִינוּ מִחֲדָד כְּשָׁפוֹד. (ו) חֲטִיָּה הַחִיצוֹנוֹת שֶׁנִּקְבּוּ. (ז) אוֹ שֶׁנִּגְמְמוּ, אָף עַל פִּי שֶׁנִּשְׁאָר מִקְצָתָן. (ח) אוֹ שֶׁנִּפְגְּמוּ. (ט) אִם נִעְקְרוּ חֲטִיָּה הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁהָיָה בָּעַת שְׁפּוֹת־חַת פִּיהָ וְצוּחַת, הֵן נִרְאִין חֲסֵרִין. (י) אִם נָטְלוּ קֶרְנִיָּה וְזִכְרוֹתֶיהָ עִמָּהֶן, וְלֹא נִשְׁאָר מֵהֶן כָּלוּם; אֲבָל נִקְבָּה שֵׁשׁ לָהּ קֶרְנִים, כְּשֶׁרָה. (יא) אִם נִפְגַּם הָעוֹר שֶׁחֹפֶה אֶת גִּיד הַבְּהֵמָה. (יב) אִם נִפְגְּמָה הָעֶרְוָה שֶׁלִּנְקָבָה. (יג) אִם נִפְגַּם הַזָּנָב מִן הָעֶצֶם, אֲבָל לֹא מִן הַפֶּרֶק. (יד) אִם הָיָה רֹאשׁ הַזָּנָב מִפְּצָל לִשְׁנַיִם, בְּשָׁנֵי עֶצְמִים. (טו) אִם הָיָה בֵּין חֲלִיָּה לְחֲלִיָּה מְלוּא אֶצְבַּע כֶּשֶׁר. (טז) אִם הָיָה הַזָּנָב קָצֵר. וְעַד כַּמָּה: בְּגִדֵי חֲלִיָּה אַחַת, מוֹם; שְׁתֵּים, כֶּשֶׁר. וּבִטְלָה אַרְךְ שְׁתֵּי חֲלִיּוֹת, מוֹם; הָיְתָה שְׁלוֹשׁ, כֶּשֶׁר. (יז) זָנָב הַגִּדִי שֶׁהָיָה רָךְ וּמִדְּלָדֵל, דוֹמָה לְשִׁלְחֲזִיר. (יח) אִם נִשְׁבַּר עֶצֶם הַזָּנָב; אֲבָל אִם נִשְׁבַּר עֶצֶם מִצַּלְעוֹתָיו כֶּשֶׁר, מִפְּנֵי שְׁאִינוּ בְּגָלוּי. (יט) בַּעַל חֲמֵשׁ רִגְלִים. (כ) אִם אֵין לוֹ אֶלָּא שְׁלוֹשׁ רִגְלִים. (כא) אִם הָיְתָה אַחַת מִרְגְּלָיו וְיָדָיו פְּרֻסָּתָהּ עָגוּלָה, כְּשִׁלְחֲמוֹר אָף עַל פִּי שֶׁהָיָה סְדוּקָה וּפְרוּסָה. (כב) אִם הָיְתָה רִגְלוֹ אוֹ יָדוֹ קְלוּטָה כְּשִׁלְחֲמוֹר, וְזֶה הוּא "קְלוּט" (ויקרא כב, כג) הָאֲמוֹר בַּתּוֹרָה. (כג) אִם נִגְמְמוּ טְלָפִיָּה בְּזִכְרוֹתֶיהָ עִמָּהֶן, אָף עַל פִּי שֶׁנִּשְׁאָר מִזִּכְרוֹתֶיהָ מַעַט קָרוֹב לְכֶשֶׁר.

ב. כָּל מוֹם מִשְׁלוֹשָׁה וְשִׁבְעִים מוֹם הַמְּנוּיִין בַּבְּהֵמָה, פּוֹסְלִין אוֹתָהּ מִן הַקֶּרְבָּן. וְאִם נָפַל אֶחָד מֵהֶם בַּתְּמִימָה שֶׁהָיָה קֹדֶשׁ תַּפְּדָה וְתִצָּא לַחֲלִין, חוּץ מִזֶּקֶן וְחוּלָה וּמִזֶּהֱם: שְׂאָף עַל פִּי שְׁאִינוּ כֶּשֶׁר לְקֶרְבָּן, אֵינוּ נִפְדָּה; אֶלָּא יְהִי קִיָּם וְרוּעָה עַד שְׁיִוָּלַד בּוֹ מוֹם אַחֵר קְבוּעַ מִשְׁאָר הַמוֹמִין, וְיִפְדָּה.

ג. וְכֵן בַּהֲמַת קֹדְשִׁים שֶׁנִּלְדָּ בָּהּ מוֹם עוֹבֵר אֵינָה קֶרְבָּה, וְלֹא נִפְדִּית. וְאַרְבָּעָה מוֹמִין עוֹבְרִים יֵשׁ בַּבְּהֵמָה וּבְאָדָם, וְאֵלוֹ הֵן: (א) גָּרֵב לַח. (ב) חֲזוּזִית שְׁאֵינָה מְצִרִית. (ג) מִים שִׁיּוּרְדִין בְּעֵין, וְאֵינָן קְבוּעִין. (ד) סְנוּרִין שְׁאֵינָן קְבוּעִין.

ד. וַיֵּשׁ שֵׁם אַרְבָּעָה חֲלָיִים אֲחֵרִים אִם נִמְצָא אֶחָד מֵהֶם בַּבְּהֵמָה אֵין מִקְרִיבִין אוֹתָהּ, לְפִי שְׁאֵינָה מִן הַמִּבְחָר וְהַכְּתוּב אוֹמֵר "מִבְּחָר נִדְרִיךְ" (ראה דברים יב, יא); וְאֵלוֹ הֵן: (א) מִי שֶׁבְּלֶכֶן עֵינוֹ יִבְלֵת שְׁאֵין בָּהּ שְׁעָר. (ב) אִם נִגְמְמוּ קֶרְנָיו, אָף עַל פִּי שֶׁנִּשְׁאָר מִזִּכְרוֹתֶיהָ מַעַט סְמוּךְ לְכֶשֶׁר. (ג) אִם נִפְגְּמוּ חֲטָיו הַפְּנִימִיּוֹת. (ד) אִם נִגְמְמוּ חֲטָיו הַפְּנִימִיּוֹת. אִם הָיָה אֶחָד מֵאֵלוֹ בְּקֹדְשִׁים לֹא קֶרְבִּין, וְלֹא נִפְדִּין; אֶלָּא יָרְעוּ עַד שִׁיִּפֹּל בָּהֶן מוֹם. וְאִם הַקֶּרְבִּין, יִרְאֶה לִּי שֶׁהָרָצוּ.

ה. וְכֵן בַּהֲמַת קֹדְשִׁים שֶׁנִּעְבְּרָה בָּהּ עֲבָרָה, אוֹ שֶׁהִמִּיתָה אֶת הָאָדָם בְּעַד אֶחָד אוֹ עַל פִּי הַבְּעָלִים לֹא קֶרְבָּה; וְלֹא נִפְדִּית, עַד שְׁיִוָּלַד לָהּ מוֹם קְבוּעַ.

ו. בהמה שגלד לה אחת מן הטרפות האוסרין אותה באכילה, אסורה לגבי המזבח הרי הוא אומר "הקריבהו נא לפחתך, הירצף או הישא פניך" (מלאכי א, ח). ואף על פי שאינה ראויה לקרבן, אין פודין אותה שאין פודין את הקדשים, להאכילן לכלבים; אלא ירעו עד שימותו, ויקברו.

ז. נשחטה, ונמצאת טרפה הרי זו תצא לבית השרפה. וכן אם נמצא אבר מאבריה הפנימיין חסר, אף על פי שאינה טרפה כגון שנמצאת בכליה אחת, או שנטל הטחול הרי זו אסורה למזבח, ותשרף: לא מפני שהיא בעלת מום, שאין חסרון שבפנים מום, אלא מפני שאין מקריבין חסר כלל, שנאמר "תמימם יהיו לכם" (במדבר כח, יט; במדבר כח, לא; במדבר כט, ח). וכל היתר, כחסר; לפיכך אם נמצא לה שלוש פליות או שני טחולים, פסולה.

ח. איזה הוא סגורין קבועים, כל ששהה שמונים יום ולא ראה. ובודקין אותו שלושה פעמים ביום שבעה ועשרים מעת שהרגישו בו, וביום ארבעה וחמשים, וביום שמונים. אם ראה, מונים לו שמונים מעת שפסקה הראיה.

ט. ובמה יודע שהמים קבועין: בשאכלה עשבים לחים מראש אדר ועד חצי ניסן, ואכלה אחר כן עשבים יבשים אלול וחצי תשרי, ולא נתרפאת הרי אלו מים קבועים. וכמה תאכל מעשבים אלו הלחים בזמן הלח, והיבשים בזמן היבש כגרגרת או יותר, קדם סעודה ראשונה שלכל יום בשלושה חדשים אלו.

י. וצריך שתאכל אותן בכל יום, אחר שתיה; ותהיה מתרת בשדה, בעת אכילה; ולא תהיה לבדה, אלא היא ובהמה אחרת לצוות עמה. אם נעשה לה כל אלו, ולא נתרפאת הרי אלו קבועין ודאי. ואם חסר אחת מכל אלו, הרי זה ספק; ואינה קרבה, ולא נפדית.

יא. כיצד: אכלה הלח כמשפטיו באדר כלו וחצי ניסן, ואכלה אחריו היבש כמשפטיו בחצי ניסן ואיר, שנמצאת שאכלה בשלושה חדשים על הסדר, או שאכלה כגרגרת אחר אכילה, או קדם שתיה, או שהיתה קשורה, או שהיתה לבדה, או שהיתה בגנה הסמוכה לעיר, ולא נתרפאת כל אלו ספק קבועין או עוברים; לפיכך אם הטיל בה מום אחר, אינו לוקה.

יב. אכלה כמשפטיה בזמני האכילה, ולא נתרפאת, והרי היא בעלת מום קבוע יש בדבר ספק, אם למפרע היא בעלת מום מעת שבאו לה המים, או מעת שנתיאשו מרפואתה; לפיכך הפודה אותה קדם שנתיאשו מרפואתה, ונהנה באותו הפדיון אחר שנתיאשו מרפואתה הרי הוא ספק מועיל, ואינו מביא קרבן מעילה כמו שיתבאר במקומו.

הלבנות אסורי מזבח פרק ג

א. אין המומין פוסלין בעוף, וכן אחד הזכר ואחד הנקבה בעוף שלא נאמר "תמים זכר" (ויקרא כב, יט) אלא בבהמה בלבד. במה דברים אמורים, במומין קטנים; אבל עוף שייבש גפו, או

נסמית עינו, או נקטעה רגלו אסור לגבי המזבח, שאין מקריבין חסר כלל. וכן אם גלד בו אחת מן הטרפות שאוסרין אותו באכילה, הרי זה נפסל לקרבן.

ב. תורים קטנים פסולין, ובני יונה גדולים פסולין שנאמר "מן-התרים, או מן-בני היונה" (ויקרא א, יד): תחלת הצהוב בזה ובזה, פסול; ועד מתי יהיו בני יונה כשרים, כל זמן שעוקר כנף ומתמלא מקום עיקרו דם; והתורים כשרים, משיזהיבו.

ג. הטמטום והאנדרגינוס אף על פי שאין לה מום גדול מהן, הרי הן פסולין למזבח מדרך אחרת: לפי שהן ספק זכר ספק נקבה, הרי הן כמין אחר; ובקרבנות נאמר "זכר תמים" (ויקרא א, ג; ויקרא א, י; ויקרא ד, כג) ו"נקבה תמימה" (ויקרא ד, לב) עד שיהיה זכר ודאי, או נקבה ודאית. לפיכך אף העוף שהוא טמטום או אנדרגינוס, פסול למזבח.

ד. וכן הכלאים, ויוצא דפן, ומחסר זמן פסולין, אף על פי שאין בהם מום: שנאמר "שור או-כשב או-עז" (ויקרא כב, כז), עד שיהיה כל מין ומין בפני עצמו לא שיהיה מערב מכלש ועז; "פי יולד" (שם), פרט ליוצא דפן; "והיה שבעת ימים" (שם), פרט למחסר זמן; "תחת אמו" (שם), פרט ליתום שנלד אחר שנשחטה אמו.

ה. הנדמה אף על פי שאינו כלאים, הרי הוא פסול למזבח. פיצד: רחל שילדה כמין עז, ועז שילדה כמין כבש אף על פי שיש בו מקצת סימנין הואיל והוא דומה למין אחר, פסול כבעל מום קבוע: שאין לה מום גדול מן השנוי.

ו. וכן הרובע, והנרבע, והמקצה לעבודה זרה, והנעבד אף על פי שהן מתרין באכילה, הרי הן פסולין לגבי המזבח: שנאמר "כי משחתם בהם" (ויקרא כב, כה) כל שיש בו השחתה, פסול; ובעברה הוא אומר "כי-השחית כל-בשר" (בראשית ו, יב), ובעבודה זרה כתוב "כי שחת עמך" (שמות לב, ז; דברים ט, יב).

ז. וכן בהמה ועוף שהרגו את האדם הרי הן כרובע או נרבע, ופסולין למזבח. ויראה לי, שאף על פי שאין כל הפסולין האלו ראויין לקרבן אם עבר והקריבן אינו לוקה מן התורה, לפי שלא נתפרשה אזהרתן.

ח. אבל "אתנן זונה ומחיר כלב" (דברים כג, יט), אסורין לגבי המזבח. והמקריב אחד מהן, או שניהן כאחד לוקה אחת, שנאמר "לא-תביא אתנן זונה ומחיר כלב" (שם); ומפני מה לוקה אחת על שניהן, מפני שנאמרו בלאו אחד.

ט. מצות עשה להקריב כל הקרבנות, מיום השמיני והלאה שנאמר "והיה שבעת ימים תחת אמו; ומיום השמיני, והלאה, ירצה" (ויקרא כב, כז); וכל שבעת הימים, הוא נקרא מחסר זמן. ואף על פי שמחסר זמן פסול אם עבר והקריבו אינו לוקה, מפני שהוא לאו הבא מכלל עשה; ולא נרצה הקרבן.

י. תורים שלא הגיע זמנן, שהן כמחסר זמן בבהמה, ובני יונה שעבר זמנן הכל כבעל מום; והמקריבן, אינו לוקה אף על פי שהקרבן פסול, ולא נרצה.

יא. המקדיש טמטום ואנדרגינוס וטרפה וכלאים ויוצא דפן, למזבח הרי זה כמקדיש עצים ואבנים: לפי שאין קדשה חלה

על גופן, והרי הן חלין לכל דבר. וימכרו, ויביא בדמיהם כל קרבן שירצה; ואינו כבעל מום שבעל מום, יש במינו קרבן.

יב. אבל המקדיש רובע ונרבע, ומקצה ונעבד, ואתנן ומחיר הרי זה כמקדיש בעל מום עובר; וירעו עד שיפול בהן מום קבוע, ויפדו עליו. וכן המקדיש מחסר זמן, הרי זה כמקדיש בעל מום עובר; ואינו לוקה, כמו שבארנו.

יג. נמצאו כל האסורין למזבח, ארבעה עשר; ואלו הן: (א) בעל מום, (ב) ושאינו מן המבחר, (ג) ומחסר אבר מבפנים, (ד) וטרפה, (ה) וכלאים, (ו) ויוצא דפן, (ז) ורובע, (ח) ונרבע, (ט) ושהמית את האדם, (י) הנעבד, (יא) המקצה, (יב) האתנן, (יג) המחיר, (יד) מחסר זמן.

יד. כל האסורין לגבי המזבח, אסורין בכל שהן: אפלו נתערב אחד ברבוא נפסד הכל, ונפסל למזבח; וכלן, ולדותיהן מתרין למזבח חוץ מולד נרבעת ונעבדת ומקצת ושהמיתה את האדם, שולדן אסור למזבח כמותן.

טו. במה דברים אמורים, בשנעברה בה עברה או המיתה כשהיא מעברת שהרי הולד היה מצוי עמה בעת שנפסלה, והיה כאבר מאבריה; אבל אם נתעברה אחר שנעברה בה עברה, או אחר שהמיתה הרי ולדה פשוט למזבח. אפלו נרבעה כשהיא מקדשין, ואין צריך לומר אם נרבעה והיא חלין, ואחר כך הקדישה, ונתעברה שולדה מתר. וכן אפרוח ביצת טרפה, מתר למזבח.

טז. המשתחוה לקמה חטיה מתרין למנחות, שהרי נשתנו, ונדמו לולדות שלאסורי מזבח, שהן מתרין. וכן בהמה שפטמה בכרשיני עבודה זרה מתרת למזבח, שהרי נשתנו.

יז. לוקחין כל הקרבנות מן הגויים; ואין חוששין להם לא משום רובע ונרבע, ולא משום מקצה ונעבד עד שיודע בודאי שזה נפסל: הרי הוא אומר "מעמלקי הביאום, אשר חמל העם על-מיטב הצאן והבקר, למען זבח, לה' אלהיך" (שמואל א טו, טז).

הלכות אסורי מזבח פרק ד

א. אחד הבהמה ואחד העוף שנרבע, או שהמית את האדם, או הקצה, או נעבד הכל פסול לגבי המזבח. הרובע והנרבע ושהמית את האדם אם היו שם שני עדים הרי הבהמה או העוף נסקלין, ובשרן אסור בהנניה; ואין צריך לומר באלו, שהן אסורין לגבוה.

ב. ובמה אמרו שהן אסורין למזבח: בשהיו מתרין להדיוט כגון שהיה שם עד אחד בלבד, והבעלים שותקין, או על פי הבעלים, אף על פי שאין שם עד כלל; היה שם עד אחד, והבעלים מכחישין אותו הרי אלו מתרין, אף למזבח. בהמה ששחקו בה והגיתוה, עד שהמיתה את האדם הרי זו כשרה למזבח, מפני שהיא כאנוסה.

ג. אין הבהמה נפסלת משום רובע או נרבע, עד שיהיה האדם שרבעה בן תשע שנים ויום אחד, בין ישראלי בין גוי או עבד

הואיל ורבעה אדם, נפסלה. ואם האדם הוא שנרבע מן הבהמה אינה נפסלת עד שתהיה האשה הנרבעת בת שלוש שנים ויום אחד, או יהיה האיש הנרבע בן תשע שנים ויום אחד.

ד. מאימתי תפסל הבהמה או העוף משום מקצה: משיעשו בהן הכומרים מעשה כגון שיגזזו אותו, או יעבדו בו לשם עבודה זרה; אבל בדברים אינו נעשה מקצה, שאין הקדש לעבודה זרה.

ה. הרובע והנרבע בין שהיתה הבהמה שלו בין שהיתה שלחברו, בין באנס בין ברצון, בין בזדון בין בשגגה, בין לפני הקדשה בין לאחר הקדשה הרי זו אסורה למזבח. אבל המקצה אם היה שלו והקצה קדם שיקדיש, נפסל. הקצה שלחברו, או שהקצה שלו אחר שהקדישו הרי זה מתר, שאין אדם מקצה דבר שאינו שלו.

ו. הנעבד בין שעבד שלו בין שלחברו, בין באנס בין ברצון, בין בזדון בין בשגגה, בין לפני הקדש בין לאחר הקדש הרי זה אסור; וירעה עד שיפול בו מום קבוע, ויפדה כמו שבארנו. והנעבד הוא וכל מה שעליו, אסורין למזבח, שכל צפויי נעבד, אסורין בהניה; אבל המקצה הוא אסור, ומה שעליו מתר למזבח.

ז. המשתחוה להר אף על פי שהוא מתר בהניה, הרי אבניו אסורין למזבח; וכן המשתחוה למעין הנובע בארצו, הרי מימיו פסולין לנסך. אשרה שבטלה, אין מביאין ממנה גזרין למערכה. וכן המשתחוה לבהמה כשם שנפסלה למזבח, כך צמר שלה פסול לבגדי כהנה, וקרניה פסולין לחצוצרות, ושוקיה לחלילין, ובני מעיה לנימין: הכל פסול. כל שיש בו שם עבודה זרה לא יעשה למלאכת הקדש, אף על פי שהוא מתר בהניה.

ח. איזה הוא אתנן: האומר לזונה הא לך דבר זה בשכריך אחד זונה גויה, או שפחה, או ישראלית שהיא ערוה עליו, או מחיבי לאוין. אבל הפנויה אפלו היה כוהן, אתננה מתר; וכן אשתו נדה אתננה מתר, אף על פי שהיא ערוה. נשא אחת מחיבי לאוין כל שיתן לה מחמת בעילה, הרי זה אתנן ואסור. והזכור, אתננו אסור; נתנה האשה אתנן לבועל, הרי זה מתר משום אתנן.

ט. האומר לחברו הא לך דבר זה, ותלין שפחתך אצל עבדי העברי הרי זה אתנן; והוא, שלא יהיה לו אשה ובנים; אבל אם יש לו אשה ובנים הרי זה מתר בשפחה פנענית, כמו שיתבאר. והוא הדין באומר לזונה הא לך דבר זה, והבעלי לפלוני הישראלי הרי זה אתנן.

י. פסק עם הזונה שיתן לה טלה אחד, ונתן לה הרבה, אפלו נתן לה אלף כלן אתנן, ואסורין למזבח; נתן לה אתננה, ולא בא עליה, אלא אמר לה יהי אצליך, עד שאבוא עליך כשיבוא עליה, יאסר.

יא. קדמה, והקריבתו קדם שיבוא עליה כשר: והוא שיאמר לה בשעה שנתן, אימתי שתרצי לי קני אותו מעכשו; אבל אם לא אמר לה כן, אינה יכולה להקריב דבר שאינו שלה. קדמה,

והקדישתו קדם שיבוא עליה, ואחר כך בא עליה הרי זה ספק אם הוא אתנן, הואיל ובא עליה קדם שתקריבנו, או אינו אתנן, שהרי הקדישתו קדם ביאה: לפיכך לא יקרב; ואם קרב, נרצה.

יב. בא עליה, ולא נתן לה, ולאחר זמן נתן לה, אפלו אחר כמה שנים הרי זה אתנן. במה דברים אמורים, בגויה שאמר לה בטלה זה, שאינה צריכה משיכה, או בישראלית שהיה הטלה בחצרה ואמר לה אם לא אתן לך מעות ביום פלוני, הרי הוא שלך; אבל אם אמר לה הבעלי לי בטלה סתם, ובא עליה, ולאחר זמן שלח לה טלה הרי זה מתר משום אתנן.

יג. אין אסור משום אתנן ומחיר, אלא גופן; לפיכך אינו חל אלא על דבר הראוי לקרב לגבי המזבח, כגון בהמה טהורה ותורין ובני יונה ויין ושמן וסלת. נתן לה מעות, ולקחה בהן קרבן הרי זה פשר. נתן לה חטים, ועשת אותם סלת, זיתים, ועשת אותם שמן, ענבים, ועשת אותם יין הרי אלו פשרים, שכבר נשתנו.

יד. נתן לה בהמת קדשים באתננה, לא נאסרה למזבח, ואפלו מנה אותה על פסחו ועל חגיגתו באתננה, לא נפסלו המקדשין שכבר זכה בהן גבוה, משעה שהקדשו. וכן אם נתן לה דבר שאינו שלו, אלא אם כן נתיאשו הבעלים. אבל אם נתן לה עופות אף על פי שהן מקדשין, אתנן חל עליהם ואסורים; ובדברי קבלה הוא, דבר זה.

טו. איזה הוא "מחיר פלב" (דברים כג, יט): זה האומר לחברו הא לך טלה זה, תחת פלב זה; וכן אם החליף פלב בכמה בהמות, או עופות, וכיוצא בהן כלן אסורות למזבח.

טז. שני שתפין שחלקו, זה לקח עשרה טלאים, וזה לקח תשעה וכלב שעם הפלב, מתרין. אבל העשרה שכנגדו אם יש אחד מהם דמו כדמי הפלב, או יתר על דמי הפלב מוציאו מן העשרה כנגד הפלב ויהיה מחירו, ושארן מתר; ואם כל אחד ואחד מהן דמיו פחותין מדמי הפלב, הרי העשרה כלן אסורים.

יז. נשתנה המחיר, כגון שהחליף פלב בחטים ונעשו סלת הרי זה מתר. אתנן פלב ומחיר זונה, מתרין. "אתנן זונה ומחיר פלב" (דברים כג, יט) מתרין לבדק הבית, שהרי הן משתנין; אבל גופו שלא אתנן, לא יעשה רקועים לבית שנאמר "לכל-גדר" (שם), להביא את הרקועים.